

РЕШЕНИЕ

№ 2141

гр. София, 22.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 10.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **13442** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] - в ликвидация, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в гр.С., [улица] ет.5, чрез представляващия го ликвидатора Р. В. И., чрез адв. С., против РЕВИЗИОНЕН АКТ № № Р-22221017007379-091-001 /09.07.2019 г., издаден от В. В. В. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и П. П. Б.-Д. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК след извършена ревизия, потвърден с РЕШЕНИЕ № 1765 от 18.10.2019Г. на ДД на „ОДОП“ – С..

Жалбоподателят счита РА за неправилен, незаконосъобразен, необоснован и пфийдкфлекс при допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, обуславящи неговата нищожност, както и при неправилно приложен материален закон. Иска се отмяна на ревизионния акт, претендират са направените по делото

разноски.

Ответникът Директор Д „ОДОП” – С. с процесуален представител гл. юрисконсулт Т. оспорва жалбата. Счита РА за законосъобразен, а жалбата подлежаща на отхвърляне с присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП не участва в съдебното производство.

Жалбата е процесуално допустима, подадена в 14 дневния срок, от страна с интерес от оспорването. Управненото процесуално право е по реда на чл.156 ал.2 от ДОПК.

Въз основа на съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, Съдът намира за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221017007379-020-001/ 27.10.2017 г., връчена на 01.11.2018 г., издадена от Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. /Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С./ било възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчен период от м. 07.16 г. до м. 07.17 г. Определен бил 3 /три/ месеца срок за изпълнение. ЗВР била изменена със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22221017007379-020-003/13.02.2019 г., като е променен съставът на ревизиращият екип.

По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК срокът бил изменен със Заповеди за изменение на ЗВР № Р-222210170073 79-020-002/31.01.2019 г. и № Р-22221017007379-020-004/28.02.2019, с които бил определен срок за приключване на ревизията до 01.04.2019 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221017007379-092-001/12.06.2019 г., връчен електронно на 18.06.2019 г. В срока и по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК постъпило писмено възражение срещу констатациите, отразени в РД, заведено с вх. №78-06-32#2/ 28.06.2019 г. Възражението било разгледано в РА и прието за неоснователно.

Ревизията приключила с РА № Р-22221017007379-091-001/09.07.2019 г., издаден от В. В. В. /Заповед №РД-01-728/02.05.2018 г. на директора на ТД на НАП С./, на длъжност началник сектор „Ревизии” при ТД на НАП С., - орган, възложил ревизията и П. П. Б.-Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 09.08.2019 г.

В хода на ревизията, с цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на жалбоподателя, били извършени процесуални действия, подробно описани в констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице било връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ изх. №Р-22221017007379-040-001/01.11.2017 г. Изискано било представяне на търговски и счетоводни документи относно ревизираните периоди, включително доказателства и справки за конкретно изброени контрагенти /доставчици и клиенти/. В отговор с вх. №78-06-321/14.11.2018 г. от ревизираното лице постъпили доказателства и писмени обяснения.

На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК с ИПДПОТЛ № Р-22221017007379-032-001/

22.11.2017 г. от Агенция по Вписванията била изискана информация. Получен бил отговор съгласно, който с Решение № 1055/29.05.2018 г. на Софийски Градски Съд, търговско отделение, VI-2 състав по молба на „ГРЕС С. ТЕХНИК КГ“ - в ликвидация, в качеството на едноличен собственик бил освободен ликвидатора А. А. Ц. и на нейно място е назначена Р. В. И.. На 08.08.2018 г. по партидата на дружеството било вписано съгласие от лицето за назначаването ѝ като ликвидатор на ревизираното дружеството.

С Протокол № Р-22221017007379-ППД-001/23.05.2019 г. били приобщени доказателства събрани в хода на извършена проверка по установяване на факти и обстоятелства /ГТУФО/ документирана с Протокол № П-22221017109355-073-001/.

Относно установените задължения по ЗДДС:

С Акт за регистрация по ЗДДС №220421100021242/23.12.2011 г., издаден от С. С. на длъжност инспектор по приходите при ТД на НАП С., [фирма] било регистрирано на основание чл. 100, ал. 1 от ЗДДС, считано от 19.01.2012 г. /датата на връчване на акта/.

Дружеството изградило по стопански начин фотоволтаична централа, като за целта възложило изпълнението на „ГРЕС С. ТЕХНИК КГ“ с VAT DE225837592, като зад оставките упражнило право на приспадане на данъчен кредит в общ размер 1 821 356,56 лв.

С Разрешение за ползване №СТ-05-796/30.04.2013 г., издадено от ДНСК и въз основа на Протокол обр. 16 от 29.06.2012 г. била въведена в експлоатация фотоволтаична централа с мощност 2 845,42 kWp, находяща се в ПИ №033138. м. „С.“, землището на [населено място], общ. К., обл. Б.. Строежът бил изпълнен в съответствие с одобрените проекти и Разрешение за строеж № 83/30.11.2010 г. с възложител [фирма].

С договор №1052/01.07.2013 г. за изкупуване на електрическа енергия от възобновяеми източници. [фирма] ЕИК[ЕИК] се задължило за срок от 20 години да изкупува произведената енергия по цена определена от ДКЕВР /преференциална цена/, която се известява на производителя с декларация /Приложение № 2/. В изпълнение на договореното от [фирма] били съставени протоколи за произведена електрическа енергия на разпределителното дружество, като с 35 фактури бил начислен ДДС в общ размер 220 086,87 лв.

С Решение № 1473 от 08.09.2015 г. на Софийски Градски Съд, търговско отделение, VI-16 състав по търговско дело № 7890 от 2014 г. въз основа на иск от немски контрагент, в качеството му на взыскател и на основание чл. 517, ал. 4 от Гражданско процесуалния кодекс /ГПК/ било постановено прекратяване на дружеството. Решението влязло в сила, считано от 13.10.2015 г. и с дата 26.10.2015 г. било вписано по партидата на дружеството водено от Търговския регистър.

С Акт за дерегистрация по ЗДДС №220991600007007/11.07.2016 г., издаден от Д. Ш. на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., [фирма] било дерегистрирано, считано от 26.10.2015 г., поради наличие на основанието визирано в чл. 107, т. 4, б. “а” от ЗДДС /прекратяване на дружеството с ликвидация/.

След постановяване на решението и вписването му дружеството продължило да изпълнява задълженията си по договор №1052/01.07.2013 г. за изкупуване на електрическа енергия от възобновяеми източници, като издавало месечни фактури за продажби на енергия.

С Акт за регистрация по ЗДДС №220421700852941/22.05.2017 г., издаден от М. О. на

длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., [фирма] било повторно регистрирано на основание чл. 96, ал. 1 от ЗДДС въз основа на подадено заявление от дружеството. В хода на проверката било констатирано, че за период от м. 05.2016 г. до м. 04.2017 г. бил отчетен търговски оборот в общ размер на 263 501,94 лв., реализиран от продажба на електрическа енергия на [фирма]. В тази връзка от дружеството били представени фактури, договор за продажба от 01.07.2013 г. и счетоводни регистри. Доставка били платени с банкови преводи. Установено било, че дружеството разполага с фотоволтаична централа в [населено място] с отчетна стойност 10 419 634,51 лв. При преглед на фактурите за продажби /1-35/31.05.2016 г. и №1-36/30.06.2016 г./ било констатирано, че за период 01.05.2016 г. - 30.06.2016 г. дружеството е реализирало облагаем оборот в общ размер на 73 717,20 лв., в резултат на което задълженото лице е следвало да подаде заявление за регистрация до 14.07.2016 г. Това било сторено със закъснение от 298 дни, като за нарушението бил съставен АУАН № F303174/30.05.2017 г.

При така очертаната фактическа обстановка ревизиращите органи формирали заключение, че на основание чл. 102, ал. 3 от ЗДДС при съобразяване с разпоредбата на чл. 67, ал. 3 от същия закон за периода 29.07.2016 г. - 30.05.2017 г. дружеството дължи данък в общ размер на 31 630,79 лв. за данъчни периоди, както следва:

за м.	07.2016	г.	в	размер	6	462,59 лв.;
за м.	08.2016	г.	в	размер	5	052,90 лв.;
за м.	09.2016	г.	в	размер	3	980,13 лв.
за м.	10.2016	г.	в	размер	2	053,47 лв.;
за м.	11.2016	г.	в	размер	1	654,98 лв.;
за м.	12.2016	г.	в	размер	1	967,56 лв.;
за м.	01.2017	г.	в	размер	1	167,26 лв.;
за м.	02.2017	г.	в	размер	2	277,85 лв.;

за м. 03.2017 г. в размер 3 192,97 лв. и за м. 04.2017 г. в размер 3 821,09 лв.

На основание чл. 152, ал. 1 от ДОПК, жалбоподателят оспорил РА, като незаконосъобразен и неправилен. Споделил доводи за допуснати процесуални нарушения. В тази връзка отбелязал, че РА не съдържа данни за подписване, доколкото липсвали криптирани изображения на квалифицирани електронни подписи /КЕП/, нито се откривали файлове във формат р7s в изпратената архивна папка при връчването на акта. По същество оспорил извършените от него доставки твърдял пълна необоснованост и незаконосъобразност по изложените от приходните органи констатации и приложените правни основания. Счел, че разпоредбата на чл. 107, ал. 4, б. "а" от ЗДДС прекратяване на дружеството с ликвидация/ изключвало възможността дружеството да извършва търговска дейност и да начислява ДДС. Според жалбоподателя в случая било налице осребряване на имуществото на дружеството, което действие не формирало облагаем оборот по смисъла на чл. 96, ал. 2 от ЗДДС.

След преценка на мотивите, изложени в РА и в РД, приложената административна преписка и доводите на ревизираното лице, решаващата инстанция счела за законосъобразно следното:

Относно допустимостта и валидността на образуваното производството:

Административният контрол върху обжалваните актове имал за предмет на първо място проверка на тяхната валидност. Изискванията за действителност на административните актове били посочени в чл. 146 от АПК, съгласно който актът

следвало да е издаден от компетентен орган, в съответната форма и при спазване на процесуалноправните разпоредби по издаването му, да са спазени материално-правните разпоредби относно съдържанието му и да е съобразен с целта, която преследва закона.

В случая действително при издаването на РА като електронен документ, липсва криптирано изображение на квалифицирани електронни подписи, но това не било равнозначно на липса на доказателства, от които да е формиран извод, че този акт не е подписан при спазването на чл. 16, ал. 1 Закона за електронния документ и електронния подпис /ЗЕДЕП/. Това било така, защото била въведена нова технология за подписване на електронни документи в ИС „Контрол“, чрез използване на предоставената от Европейския съюз D. open library, прилагайки PAdES /PDF A. E. S./ стандарт и преминаване към прикачен (attached) електронен подпис. Документите, издадени от ИС Контрол се обработвали с хеширащ алгоритъм SHA-256 и електронния подпис се добавял към оригиналния документ и се създавал „attached“ /прикрепен/ електронен подпис, т.е. електронният подпис вече не бил в отделен файл - „detached“ електронен подпис. С преминаването към PAdES стандарта, документите издадени от ИС Контрол се изпращали на получателите с прикрепен електронен подпис. От изложеното следвало че процесният ревизионен -акт като електронен документ бил подписан от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], с валидни квалифицирани електронни подписи, за които били издадени и отразени в публичния регистър съответните удостоверения.

По същество на спора:

Съгласно чл. 269, ал. 1 от Търговския закон /ТЗ/, ликвидаторът представлявал дружеството и имал правата и задълженията на изпълнителния му орган. В съответствие с чл. 266, ал. 1 от ТЗ производството по ликвидация на търговско дружество започвало след прекратяването му и съгласно чл. 273, аз. 1 от ТЗ завършвало, когато са уредени всички задължения и остатъкът от имуществото е разпределен, със заличаване на дружеството по искане на ликвидаторите.

При прекратяване с ликвидация на юридически лица - търговци, което обстоятелство било основание за задължителна дерегистрация на дружеството по реда на чл. 107, т. 4, б. „а“ от ЗДДС. Дерекстрацията следвало да се извърши след приключването на независимата икономическа дейност и преди разпределение на ликвидационните дялове, ако има такива, съответно преди заличаване на дружеството.

Съгласно чл. 111 от ЗДДС към датата на дерегистрацията се смятало, че лицето извършва доставка по смисъла на закона на всички налични стоки и/или услуги, за които ползвало изцяло или частично данъчен кредит и които били активи: по смисъла на Закона за счетоводството /ЗСч./ и по смисъла на Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/.

От дружеството следвало да се подаде заявление за дерегистрация съгласно разпоредбите на чл. 109, ал. 1 от ЗДДС, а в случай на неизпълнение на това задължение, какъвто бил настоящия - дерегистрацията следвало да бъде извършена по Инициатива на органа по приходите, на основание чл. 106, ал. 2, т. 2 от закона и това било сторено с Акт за дерегистрация по ЗДДС № 220991600007007/11.07.16 г.

Нормата на чл. 107, т. 4, б. „а“ от ЗДДС създавала права, от които възниквало задължението по чл. 111 за облагане на наличните към датата на дерегистрацията стоки и/или услуги и била въведена в защита на фиска, предвид елиминиране на данъчен риск във връзка предстоящо-заличаване на дружествата. В случая не било

налице засягане на интересите на задълженото лице, тъй като, с оглед тълкуването в Указание №24-00-23 от 04.04.2007 г., обложените на основание чл. 111 от ЗДДС стоки и /или услуги, с които в последствие се разпореждало лицето, не формирали облагаем оборот. В контекста на изложеното следвало да се отбележи, че оплакването на дружеството за незаконосъобразно облагане на имущество подлежащо на осребряване от ликвидатора било неоснователно. На първо място не се установявали данни за облагане на всички налични стоки и услуги /стойността на фотоволтаичната централа/ към датата на deregистрация. На следващо място предмета на фактурите за продажби послужили за определяне на допълнителни данъчни задължения изключвали аналогия, доколкото същите се отнасяли за продажба на електрическа енергия.

Независимо от постановеното прекратяване някои от търговците продължавали да извършват доставки във връзка с приключването на договори и клиентски поръчки, възникнали преди обявяването на дружеството в ликвидация, а други продължавали независимата си икономическа дейност като действащо дружество, без съобразяване с правилата на Търговския закон /ТЗ/ относно дружество в ликвидация. Предвид гореизложеното и предвид изложените аргументи и дадените насоки с Указание изх. №24-00-23 от 04.04.2007 г., всяко обявено в ликвидация и deregистрирано данъчно задължено лице, следвало задължително да определя своя оборот по чл. 96, ал. 2 от ЗДДС, включващ всички доставки, които излизат извън обхвата на осребряване на имуществото и които представлявали независима икономическа дейност. Разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗДДС дефинирала, че независима икономическа дейност е всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него. При формиране на облагаем оборот в размер на 50 хиляди лв. или повече за период не по дълъг от последните 12 дванадесет последователни месеца преди текущия месец, но след месеца на deregистрацията, за дружеството ще възникне задължение за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС в 14-дневен срок от изтичането на данъчния период, през който е достигнало този оборот.

С оглед цитираните разпоредби и след като, както било посочено по горе, в случая били налице достатъчно данни, че жалбоподателят е извършвал дейност, която да се квалифицира като търговска, то приходите, получени в резултат на осъществяваните от него облагаеми доставки на стоки и услуги, в качеството му на данъчнозадължено лице, формирали оборот за задължителна регистрация по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС. Като краен извод решаващият орган счел, че са налице всички предпоставки за задължителна регистрация по ЗДДС на жалбоподателя с оглед извършените от него продажби на електрическа енергия, които формирали облагаем оборот по смисъла на разпоредбата на чл. 102, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, в редакция за ревизираните периоди, за определяне на данъчните задължения на дружеството в случаите, когато било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, се приемало, че същото дължи данък за извършените облагаеми доставки и облагаеми вътреобщностни придобивания за периода от изтичането на срока за подаване на заявление за регистрация до датата, на която е deregистрирано от органа по приходите. По силата на ал. 4 от разпоредбата задълженията по ал. 3 се определяли с ревизионен акт по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

С издадения, на основание чл. 102, ал. 4 от ДОПК ревизионен акт се определяли задължения за ДДС на дружеството, което не било изпълнило свое задължение, при достигане на облагаем оборот по смисъла на ЗДДС да подаде заявление за регистрация по реда на този закон, като правилно приходните органи приели, че задълженията били възникнали за всеки един от отделните данъчни периоди. С оглед гореизложеното ревизионния акт следвало да бъде потвърден като правилен и законосъобразен, а жалбата да бъде оставена в тази част без уважение като необоснована и недоказана.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и приетата за установена въз основа на тях фактическа обстановка, направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК, намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, след изчерпване на фазата на административния контрол. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Съдът счита, че обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 от ДОПК, включително, в която е определен размерът на обжалваните задължения. По административната преписка е приложен ревизионен доклад и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК, Ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на ревизионния доклад са и мотиви на ревизионния акт.

Административният контрол върху обжалваните актове има за предмет на първо място проверка на тяхната валидност. Изискванията за действителност на административните актове са посочени в чл. 146 от АПК, съгласно който актът следва да е издаден от компетентен орган, в съответната форма и при спазване на процесуалноправните разпоредби по издаването му, да са спазени материално-правните разпоредби относно съдържанието му и да е съобразен с целта на закона.

В случая действително при издаването на РА като електронен документ, липсва криптирано изображение на квалифицирани електронни подписи. Това обаче не означава, че липсват доказателства, от които да е формиран извод, че този акт не е подписан при спазването на чл. 16, ал. 1 *Закона за електронния документ и електронния подпис /ЗЕДЕП/*. С въвеждането на технология за подписване на електронни документи в ИС „Контрол“, чрез използване на предоставената от Европейския съюз D. open library, прилагайки PAdES /PDF A. E. S./ стандарт и преминаване към прикачен

(attached) електронен подпис, издадените документи от ИС Контрол се обработват с хеширащ алгоритъм SHA-256 и електронния подпис се добавя към оригиналния документ и се създава „attached“ /прикрепен/ електронен подпис, т.е. електронният подпис вече не е в отделен файл - „detached“ електронен подпис. С преминаването към PAdEs стандарта, документите издадени от ИС Контрол се изпращат на получателите с прикрепен електронен подпис. В тази връзка съдът счита, че процесният ревизионен-акт като електронен документ е подписан от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], с валидни квалифицирани електронни подписи, за което са издадени съответните удостоверения.

По делото няма спор, че дружеството е обявено в ликвидация и съгласно чл. 269, ал. 1 от *Търговския закон /ТЗ/* се представлява от ликвидатор, който има правата и задълженията на изпълнителен орган. В съответствие с чл. 266, ал. 1 от ТЗ производството по ликвидация на търговско дружество започва след прекратяването му и съгласно чл. 273, аз. 1 от ТЗ завършва, когато са уредени всички задължения и остатъкът от имуществото е разпределен, със заличаване на дружеството по искане на ликвидаторите.

При прекратяване с ликвидация на юридическите лица - търговци, следва задължителна дерегистрация на дружеството по реда на чл. 107, т. 4, б. „а“ от ЗДДС. Дерекстрацията се извършва след приключването на независимата икономическа дейност и преди разпределение на ликвидационните дялове, ако има такива, съответно преди заличаване на дружеството.

Съгласно чл. 111 от ЗДДС към датата на дерегистрацията се смята, че лицето извършва доставка по смисъла на закона на всички налични стоки и/или услуги, за които ползва изцяло или частично данъчен кредит и които са активи: по смисъла на *Закона за счетоводството /ЗСч./* и по смисъла на *Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/*.

В този случай следва да се подаде заявление за дерегистрация съгласно разпоредбите на чл. 109, ал. 1 от ЗДДС, а в случай на неизпълнение на това задължение, какъвто е процесния - дерегистрацията следва да бъде извършена по Инициатива на органа по приходите, на основание чл. 106, ал. 2, т. 2 от закона и това е извършено с Акт за дерегистрация по ЗДДС № 220991600007007/11.07.16 г.

Разпоредбата на чл. 107, т. 4, б. „а“ от ЗДДС регламентира основанието за задължителна дерегистрация, при прекратяване на юридическо лице-търговец, а от това възниква задължението по чл. 111 за облагане на наличните към датата на дерегистрацията стоки и/или услуги и тази норма е въведена в защита на фиска, предвид елиминиране на данъчен риск във връзка предстоящо-заличаване на дружествата. В случая не е налице засягане на интересите на задълженото лице с обложените на основание чл. 111 от ЗДДС стоки и /или услуги. Съдът счита, че оплакването на жалбоподателя за незаконосъобразно облагане на имущество подлежащо на осребряване от ликвидатора е неоснователно. Не се установява облагане на всички налични стоки и услуги към датата на дерегистрация, а предмета на фактурите за продажба на допълнителни данъчни задължения се отнасят за продажба на електрическа енергия.

Предвид гореизложеното и предвид законите разпоредби, всяко обявено в

ликвидация и deregистрирано данъчно задължено лице, следва задължително да определя своя оборот по чл. 96, ал. 2 от ЗДЦС, включващ всички доставки, които излизат извън обхвата на осребряване на имуществото и които представляват независима икономическа дейност. Разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗДДС дефинира, че независима икономическа дейност е всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него. При формиране на облагаем оборот в размер на 50 хиляди лв. или повече за период не по дълъг от последните 12 дванадесет последователни месеца преди текущия месец, но след месеца на deregистрацията, за дружеството възниква задължение за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС в 14-дневен срок от изтичането на данъчния период, през който е достигнало този оборот.

С оглед цитираните разпоредби и на базата на събраните по делото доказателства съдът счита, че в случая са налице достатъчно данни, че жалбоподателят е извършвал търговска дейност, а осъществяваните от него облагаеми доставки на стоки и услуги, в качеството му на данъчнозадължено лице, формират оборот за задължителна регистрация по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС. Предвид това съдът счита, че са налице всички предпоставки за задължителна регистрация по ЗДДС на жалбоподателя с оглед извършените от него продажби на електрическа енергия, които формират облагаем оборот по смисъла на разпоредбата на чл. 102, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, в редакцията за ревизираните периоди, за определяне на данъчните задължения на дружеството в случаите, когато е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, и същото дължи данък за извършените облагаеми доставки и облагаеми вътреобщностни придобивания за периода от изтичането на срока за подаване на заявление за регистрация до датата, на която е регистрирано от органа по приходите. По силата на ал. 4 от разпоредбата задълженията по ал. 3 се определят с ревизионен акт по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

С издадения, на основание чл. 102, ал. 4 от ДОПК ревизионен акт се определят задължения за ДДС на дружеството, което не е изпълнило свое задължение, при достигане на облагаем оборот по смисъла на ЗДДС да подаде заявление за регистрация по реда на този закон, като правилно приходните органи са приели, че задълженията са възникнали за всеки един от отделните данъчни периоди. С оглед гореизложеното ревизионния акт правилно е следвало да бъде потвърден от РО като правилен и законосъобразен, а жалбата е оставена в тази част без уважение като необоснована и недоказана.

По тази причина жалбата се приема за неоснователна с присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 1728.02 лв., съгл. разпоредбата на чл. 8 ал. 1 т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран с изложеното, Административен съд София-град, Трето отделение, 71 състав

РЕШИ:

Отхвърля жалбата на [фирма] - в ликвидация, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в гр.С., [улица] ет. 5, чрез представляващия го ликвидатора Р. В. И., чрез адв. А. Д., АК-В., против РЕВИЗИОНЕН АКТ № № Р-22221017007379-091-001 /09.07.2019 г., издаден от В. В. В. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и П. П. Б.-Д. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК след извършена ревизия, потвърден с РЕШЕНИЕ № 1765 от 18.10.2019Г. на ДД на „ОДОП" – С., в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди: от м. 07.16 г. до м. 04.17 г. и е оставена жалбата без разглеждане, в останалата част като недопустима.

ОСЪЖДА [фирма] - в ликвидация, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в гр.С., [улица] ет. 5, чрез представляващия го ликвидатора Р. В. И. да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – [населено място] сума в размер на 1728.02 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния Административен Съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Административен съдия :